

ker. Jeg vil indskyde den Bemærkning, at den Gang jeg stemte for dette Lovforslag om Bankgarantien, stemte jeg for mit Vedkommende ikke for det i den Tro, at den ingen Følger vilde faa. Jeg hørte meget vel, at det blev sagt, at man ikke troede, at den vilde bringe noget økonomisk Tab for Statskassen. Jeg har aldrig troet derpaa, og jeg skal ganske roligt sige hvorfor. Jeg var i alt Fald ikke mere nervøs, end at jeg vidste, at den Dag, da man giver disse Bankmænd, som have styret mod dette Maal, den Finger, kunde man have behov at tage alt Vare paa, at de ikke skulde tage den hele Haand. Jeg skal ikke spaa, men jeg tror ikke, at vi den Dag, da Boet gøres op, faa meget at se af de 10 Mill., vi ere gaaede med til at garantere. Jeg tror det heller ikke af den Grund, at jeg meget vel ser, hvordan Transaktionerne allerede begynde at gaa, idet man samler alle disse forskellige Foretagender i Detailhandlerbanken, og det maa vel gaa den Vej, men jeg tvivler ikke paa, at naar man til sin Tid kommer og vil handle med Staten om en endelig Opgørelse, skulle disse Bankmænd ogsaa nok vide at værne saa meget om deres Interesser og værne saa meget om den Kapital, Staten har garanteret, at der ikke bliver meget tilbage af de 10 Mill., maaske slet intet, og da vilde jeg ikke have saa overordentlig meget imod, om Sparerne i Nibe og Fredericia Banker og Den lille Laanekasse havde faaet den Støtte, de trængte til.

Jeg gaar som sagt ud fra, at denne Sag kommer i et Udvalg. Jeg skal ikke drøfte Spørgsmaalet om Udvalget i nogen Retning, jeg vil kun sige, at jeg deler ganske det Ønske, det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) gav Udtryk, at der maa blive et særligt Udvalg, der behandler denne Sag for sig. Men da jeg gaar ud fra, at dette vil blive mødt med Velvillie fra alle Sider her i Tinget, skal jeg ikke paa dette Tidspunkt udtale noget om, hvordan min Stilling endelig vil blive til denne Sag. Jeg vil se paa, hvad disse Udvalgsforhandlinger bringe, thi jeg er ikke i Tvivl om, at den Stilling, som Finansministeren forleden omtalte, i og for sig er rigtig, thi vel er det saa, at der mangler formel Hjemmel, men Pengene ere, saa vidt jeg kan se, allerede givne ud til Nibe og Fredericia Banker i en ganske betydelig Grad, og der maa vel mere til. Jeg kan ikke se, hvorledes man kan skaffe disse Penge tilbage, men det kan jo være, Forholdene ville

klare sig. Det har imidlertid ikke for mig nogen som helst reel Betydning at drøfte det Spørgsmaal, hvad Fejl der er sket, mens Vilhelm Lassen var Finansminister. Jeg synes ikke, det har Spor af reel Interesse. Det, der har Interesse for mig, det er, at den Sag bliver klaret: hvorledes de Herrer Bankmænd have handlet, hvad de have foretaget, indtil Krakket kom, baade før Centralbanken gik fallit, og indtil man begyndte med Grundejerbanken og Detailhandlerbanken. Dette haaber jeg skal blive opklaret i det Udvalg, der bliver nedsat, og da, synes jeg, gør man vel i at vente med at tage sit Standpunkt, til dette ligger klart for.

Det har glædet mig, at man hverken fra Flertallet eller fra anden Side har villet gaa med til Lovforslagets § 3. Jeg hørte vel, at den højtærede Finansminister mente, at det kun var en Tydeliggørelse af den Lov, som allerede bestaar denne Sag vedrørende, men jeg holder nu alligevel for, at dersom der skal laanes nye Beløb, er der ikke længere fra Finansministeren til Rigsdagen, end at han saare vel kan komme hertil, og da kunne vi tales ved derom. Saa behøve vi ikke at skændes om det bagefter, naar vi have været enige før. Derfor har det glædet mig, at man fra alle Sider synes, at § 3 skal udgaa.

Dermed skal jeg slutte, idet jeg gentager: en grundig Undersøgelse maa der til. Før denne Sag forlader os ved anden Behandling, maa vi have Rede paa, hvordan de forskellige Forhold ere komne i Stand, thi Bankmændene skulle ikke slippe udenom denne Affære uden at give fuld Besked, saa vidt det staar i Rigsdagens Magt, og jeg haaber, at det er en Magt, der kan fremtvinge det, for at de dog kunne faa at vide, at hvis de senere slaa ind paa Veje, der føre til saadanne Kalamiteter, maa de finde sig i, at vi ville have Lov til at se dem i Kortene.

**Halsted:** Jeg er ikke helt enig med nogen af dem, der have talt. Jeg finder hverken den Kritik eller det Forsvar, der er fremkommet, tilstrækkeligt. Jeg har derfor nogle Bemærkninger, jeg finder Anledning til selv at gøre.

Jeg vender mig først til det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), som sagde, at nu kommer Kritikken bagefter, nu, da Faren er forbi. Ja, der er naturligvis en hel Del Steder, hvor der kommer en Kritik, som hverken er tilstrækkelig underbygget eller synderlig nødven-